

Apunta't a la classe de Religió catòlica perquè...

Dll, 21/02/2011 per Catalunya Religió

Entrevista a Pere Micaló, director del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC)

L'analfabetisme religiós és una pèrdua identitària important de la nostra societat

(Rosa María Jané Chueca / Catalunya Cristiana) Fins al 25 de febrer està oberta la preinscripció escolar als centres docents i les [diferents delegacions](#) diocesanes d'Ensenyament animen els pares a escollir l'assignatura de Religió per als seus fills. L'Església recorda que aquesta matèria és un dret dels pares i que oferir l'assignatura de Religió és una obligació dels centres. És un fet que cada vegada hi ha menys alumnes que trien aquesta assignatura per al seu currículum escolar. En aquesta entrevista el director del SIERC i delegat d'Ensenyament de Girona, reflexiona sobre aquests aspectes.

-Quin percentatge d'alumnes trien l'assignatura de Religió?

Segons les dades obtingudes pel SIERC, podem afirmar que en el curs 2009-2010 hi va haver 360.424 alumnes que ells o els seus pares van optar per l'ensenyament de la religió confessional catòlica, en les etapes des d'Educació Infantil a Batxillerat, en els centres públics i les escoles vinculades a la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Això suposa un 34,71% de l'alumnat de Catalunya.

-Per què minva el nombre d'estudiants que cursen l'assignatura?

Poden ser diverses les raons. Penso que la més important és el desconeixement i la laïcització de la nostra societat. L'escola és el mirall de la societat, també en aquest aspecte. Mirat des d'aquest punt de vista, la religió de poc serveix per al farciment del currículum.

De totes maneres no cal plantejar-ho com un fet aïllat, és el mateix que ens passa a

les parròquies, a la catequesi i en altres manifestacions eclesials.

-La nostra societat cada vegada és més plurireligiosa i això també es tradueix en l'alumnat, com afecta aquesta qüestió a l'assignatura de Religió?

Cert, la nostra societat és plurireligiosa. Mentre l'alumnat a Catalunya creix en nombres absoluts, l'opció per la classe de religió confessional baixa. De totes maneres, això no ha de ser mai argument perquè els nois i noies que es formen no hagin de tenir uns coneixements del fet religiós, de la cultura de la nostra societat, de les tradicions... Saber continguts culturals religiosos ens humanitza i ens ajuda instrumentalment a assolir altres matèries: història, art, geografia, filosofia... Costa d'entendre la nostra societat si no es té una sòlida formació religiosa.

-Per què cal escollir Religió? Quins són els arguments per no obviar ni oblidar aquesta assignatura?

Les raons per les quals les famílies l'escullen són molt diverses. Potser les podríem resumir en aquestes idees: aprofundir conceptes de la fe cristiana i conèixer la fenomenologia de la nostra religió i altres religions; conèixer els fonaments de la nostra cultura i les nostres tradicions, interpretar obres d'art i fenòmens històrics.

De totes maneres, penso que hem d'anar més a fons i plantejar-nos per què les famílies del 65% de l'alumnat de Catalunya no els inscriuen a classe de Religió. És una reflexió que des de l'Església també ens hem de fer. Potser a partir d'escoltar les seves raons podríem canviar alguna cosa i fer un millor servei a la societat.

-S'hauria de pensar en replantejar la manera com s'imparteix l'assignatura?

Tot acte didàctic cal replantejar-lo sempre. En els cursos de formació sempre dic que l'avaluació, si no ens porta a la millora, no serveix per a res i que la millor manera d'evolucionar és reflexionant sobre la pràctica.

De totes maneres, penso que el més important és que la mateixa Església reflexioni i vagi trobant el seu espai en la societat laïcitzada i acceleradament canviant. Cal que reflexionem, d'Església endins, també sobre la identitat de la religió a l'escola pública.

-Què implica l'«analfabetisme religiós»?

En la nostra societat, de tradició cristiana, l'analfabetisme religiós no l'hem d'interpretar com una pèrdua per a l'Església, sinó que cal donar-li una transcendència més gran: és una pèrdua identitària important de la nostra societat. La religiositat és una dimensió essencial de l'home i la cultura religiosa ajuda en l'educació integral de la persona. No ens dóna el pa, però ajuda a viure. Per tant, no és tant la mateixa Església qui surt perdent, sinó la societat en general i cada persona en particular.

Personalment, tant em preocupa el 35% d'alumnat que assisteix a classe de Religió, com el 65% que, en el temps d'escolarització, no hauran rebut aquests coneixements.

-Els professors de Religió i els alumnes que la trien estan «estigmatitzats»?

No. La situació laboral dels mestres i professors, sobretot gràcies a les accions

sindicals, ha millorat notablement en els darrers deu anys. Pel que fa als alumnes, no és una qüestió d'estigmatització, en tot cas és una qüestió d'organització escolar i de dificultat d'elecció per part de l'alumne: mentre uns fan religió els altres fan altres activitats alternatives.

-Tots els centres ofereixen l'assignatura com caldria?

La religió és d'oferta obligatòria per part dels centres i optativa per part de les famílies. Són pocs els centres que incompleixen la normativa, però sí que en alguns casos s'hi barregen qüestions ideològiques en els òrgans directius que, fins i tot, arriben a vulnerar la legislació vigent.

-Com es conjumina l'aconfessionalitat de l'escola i el dret a educar els fills segons les pròpies conviccions?

El tema no és fàcil. Legalment queda molt clar tant a pel que fa a acords internacionals com de drets humans. Entenem per aconfessionalitat que no hi ha cap confessió religiosa per damunt de cap altra. La qüestió és si les conviccions religioses dels pares en la majoria dels casos responen a una religiositat viscuda dins una confessió religiosa o no. És aquí on cal reflexionar. Ningú no qüestiona que cal conèixer continguts sobre la religió, el que es qüestiona és la confessionalitat d'aquesta religió en un centre públic. De totes maneres, en aquest moment, socialment aquest debat s'ha apagat molt. Potser el més preocupant ara és la indiferència vers el fet religiós. Aquesta podria ser també una causa de la davallada de l'alumnat. D'aquí que em preocupi el 65% d'alumnat que no ve a classe de Religió: aquests no reben cap mena de coneixement cultural religiós, en la majoria dels centres. En molt pocs centres s'imparteix l'assignatura d'Història i Cultura de les Religions (ESO).

-Hi ha prou professors de Religió i amb la preparació necessària?

En aquest moment tenim, en la majoria de les diòcesis, un nombre suficient de mestres i professors per cobrir la demanda. No obstant això, sí que tenim mestres i professors que completen la seva titulació bàsica amb estudis teològics i pedagògics per ser més competents en la seva docència.

-Tenim clar que l'assignatura de Religió no és catequesi?

Si m'ho pregunta a mi li diré que sí. Penso que, en general, a l'escola no es fa catequesi, entesa com a vivència profunda de la fe, sinó que s'imparteixen uns continguts culturals, emmarcats en la realitat de cada centre, que responen al fet religiós, al cicle litúrgic, a la història de l'Església, a la Bíblia, sagraments, simbologia... Tots aquells continguts que ens ajudaran per interpretar la nostra societat i per integrar-los a altres àrees del coneixement.

Apunta't a la classe de Religió catòlica perquè...

-La religió et descobreix qui ets de veritat

-Et guia per sortir a l'encontre de les necessitats dels altres per contribuir al bé comú

-Ens orienta per considerar l'entorn com una cosa meravellosa, digna d'ésser admirada, és obra de Déu!

-La religió et demostra que és possible trobar alegria compartint amb qui està necessitat

-Estimar Déu i el proïsme és el programa gravat a l'interior

Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi (CEE)

Text publicat a [Catalunya Cristiana](#)